

Kázání Květná neděle 28.3.2021 **V triumfálním průvodu**

Introit: ***Rozjáš se, sijnónská dcero, dcero jeruzalémská, propukni v hlahol! Hle, přichází k tobě tvůj král, spravedlivý a zachráněný, pokořený, jede na oslu, na oslátku, osličím mláděti. (Zacharjáš 9,9)***

Píseň 171

Modlitba

Čtení: Lukáš 19, 29-44

Píseň 638

Text kázání: 2. Korintským 2, 14-15

Milí přátelé,

Pán Ježíš nás zve do svého **triumfálního průvodu**. Do průvodu, v němž je radost, v němž se tančí a zpívá. V tomto průvodu voní naděje, svoboda a láska. A oslavuje se v něm vítězství nad nemocí i smrtí. Co je to ale vlastně triumfální průvod? A jak ho můžeme být účastni? Jak se v NĚM můžeme radovat? Nad těmito otázkami se dnes zamyslíme.

Budiž vzdán dík Bohu, který nás stále vodí v triumfálním průvodu Kristově a všude skrze nás šíří vůni svého poznání. Takto své chození s Pánem Ježíšem Kristem popisuje apoštol Pavel. Pavel prožívá ve svém životě podobnou radost, jakou prožívaly zástupy, které doprovázely Pána Ježíše do Jeruzaléma. Pán Ježíš přijíždí na oslátku a je oslavován jako král. Jako vítěz, vysvoboditel. Někteří lidé před NĚHO na cestu místo červených kobereců kladou své pláště, jiní místo květinové výzdoby mávají ratolestmi ulomenými na polích. A všichni společně volají: „**Hosanna! Požehnaný, který přichází ve jménu Hospodinově, požehnáno bud' přicházející království našeho otce Davida. Hosanna na výsostech!**“ Tehdy tam musela být velká radost. Umocněna navíc o čerstvou radostnou událost. Ti, kteří s Pánem přichází, jsou ještě plni toho, co viděli. A všude to rozhlašují. **Jak Ježíš vyvolal Lazara z hrobu a vzkřísil ho z mrtvých.** A tak se seběhlo ze zvědavosti na tu slávu podívat množství jeruzalémského lidu. Pán Ježíš přijíždí do bran jeruzalémských jako vítěz. V triumfálním průvodu. Nikoliv ale jako vítěz dobyvatel, ale jako vítěz nad nemocí i smrtí. Mnozí lidé tehdy měli představu, že Pán Ježíš vysvobodí Izrael z římské nadvlády. Kristovo vysvobození má ale mnohem větší význam. Je to oslava života. **Kristus přece přišel, aby nás vysvobodil z otroctví hříchu a z moci věčné smrti.** A ta radost, o které Pavel píše, a kterou tehdy prožívali v Jeruzalémě, by se dala připodobnit radosti člověka, který byl uzdraven z těžké nemoci. Který se vrátil z nemocnice do života. Nebo, kterému skončila karanténa. Možná jste někde zahlédli, jak dnes v Jeruzalémě a vlastně v celém Izraeli, sedí lidé na zahrádce před barem, popíjejí, zpívají a tančí na stolech. A to prosím bez roušek a respirátorů. Izrael totiž začal uvolňovat proticovidová opatření díky tomu, že už je proočkována více jak polovina národa. Z těch záběrů tančících a zpívajících srší doslova vlna radosti a bezstarostnosti. Tam už prožívají **krásnou květnou neděli**. Ale ne všichni. Jen ti, kteří vlastní tzv. **zelený pas**. Jen ti, kteří jsou proočkováni, anebo prodělali nemoc covid smí chodit do restaurací, do divadla, na koncerty a takto se radovat. Takže svým způsobem je tu jistá podobnost s tehdejší příběhem, kdy Pán Ježíš přijížděl do Jeruzaléma. Jedni se z toho radovali, ale některým Pán Ježíš nebyl po chuti. Některým, zvláště duchovním, to nadšení zástupů nevonělo. Ti, kteří Pána Ježíše vítali a provolávali Mu slávu, ti prožívali radost, ti druzí spíše zášť. Možná i my trochu Izraelcům závidíme, ale v podstatě nám ukázali cestu, že se snad brzy také vrátíme k normálnímu životu.

Než se tak ale stane, tak se vraťme nejprve k našemu tématu. Ačkoliv se u nás ještě nesmí konat žádné hromadné akce, tak přesto nás Pán Ježíš zve do svého **triumfálního průvodu**. My, bratři a sestry, máme možnost prožívat tu hlubokou vnitřní radost, tu vlnu nadšené naděje, podobně jako apoštol Pavel. A to i přesto, že jsme zavřeni ve svých domovech. A nepotřebujeme k tomu ani ten **zelený pas**. Záleží ale na tom, na kterou stranu se dáš. Zda budeš provolávat Pánu slávu, anebo zda zůstaneš ztrápený. Zda přivítáš Pána Ježíše každého dne s vděčností v srdci, anebo jestli zůstaneš nespokojený. Zda se probudíš s chválou na rtech, anebo jestli se přidáš k zástupu těch, co pořád jen hudrují. Tou zelenou kartou pro vstup do Božího radostného zástupu je začít Bohu děkovat. Začít chválit a oslavovat Pána Ježíše jako vítěze ve svém životě. Na každý den se každý z nás tedy může rozhodnout, v jakém chce stát zástupu. Zda v tom šťastném, triumfujícím a radujícím se, anebo v tom plném neklidu a rezignace. Je to jen na tobě.

Pravda je ale taková, bratři a sestry, že mnohdy na to zapomínáme. Sotva se probudíme, tak místo toho, abychom zpívali **haleluja, bud', Pane v mém životě vyvýšený**, tak se naše smysly zaměří na starosti a tíhu nového dne. A zvláště dnes, kdy se probudíme a víme, že stále platí různá opatření a omezení. Nebo když si uvědomíme, že nás někde píchá nebo že se nám těžce dýchá. Je mnoho těžkostí a okolností, které nás spíše strhnou k té nespokojenosti, nežli ke chvále. Ale to je právě ta chyba.

Pán Ježíš, milí přátelé, touží přece po tom, abychom rozpoznávali, co vede k radosti a ku pokoji. O tom svědčí Jeho slova, která pronesl před tím, než vjel do Jeruzaléma: **Když už byl Pán Ježíš blízko a uzřel město, dal se nad ním do pláče a řekl: „Kdybys poznalo v tento den i ty, co vede k pokoji! Avšak je to skryto tvým očím.** Co vede ku pokoji? Sám Kristus je tím zdrojem pokoje. On je naše síla. Tehdy když to vyznáváme, když Ho chválíme, když Ho vyvyšujeme ve svém životě, když Ho znovu a znovu oslavujeme jako Pána nad svým životem, pak On skutečně v našich životech vítězí.

A pokud tak nečiníme? Může se nám s politováním stát to, co Pán Ježíš také ještě pronesl před Jeruzalémem. **„Hle, ve svém domě zůstanete sami. Pravím vám, že mě neužříté, dokud nepřijde chvíle, kdy řeknete: Požehnaný, který přichází ve jménu Hospodinově.“** Kolik lidí dnes prožívá samotu, osamocení? Kolik jich umírá o samotě? Každý prožíváme někdy hlubokou samotu. Jsme sami se svými problémy, se svým smutkem, se svou bolestí. Jenže právě tohle slovo Pána Ježíše říká, že nás ta samota nemusí zabíjet. Stačí ho i ve své samotě začít chválit, zvat a vítat. **„Požehnaný, který přichází ve jménu Hospodinově.“** Naše samota se pak promění v Boží přítomnost.

Bratři a sestry, Pán Ježíš nás zve do hlubší a trvalé radosti. Když jsem se díval na záběry těch zpívajících a tančících Izraelců, tak ta radost, kterou tam prožívají, na člověka opravdu dýchne. A člověk si řekne, chtěl bych tam být a prožívat to s nimi. Ale to není možné. Je to radost, která odezněla ve chvíli, kdy jsem se na to už nedíval. Tehdy **když Pán Ježíš přijížděl do Jeruzaléma**, tak v zástupu byli ti, kteří nejenže Pána Ježíše provolávali králem, ale jako králi se mu také oddávali a klaněli. To že Mu někteří **kladli na zem své pláště**, je výraz hluboké úcty. No a na druhou stranu mnozí ti, kteří se tam seběhli a k chvále se i přidali, tak tu radost zakusili taky. Dýchla na ně ta nádherná vítězná atmosféra. Ale na některé opravdu jen dýchla, neboť nepřijali Pána Ježíše jako Pána a Krále nad svým životem. Důkazem je to, že o pár dní později stojí v jiném zástupu a křičí směrem k Ježíši: **„Ukřižuj!“** Nebudme účastníky vrtkavého přihlížejícího zástupu. Který jednou tak a podruhé onak. Neposkakujme na obě strany. Vydejme se Pánu celí a jednou provždy! ***Nechme se Pánem vodit v tom triumfálním průvodu.*** Mocní králové své doby když se vraceli z boje, oslavovali své vítězství tak, že konali vlastně takovou vojenskou přehlídku. Její součástí bylo se ale také pyšnit svou kořistí. V poutech a řetězech byli nuceni pochodovat zajatci. To nebylo pro ně nic příjemného. Stali se proti své vůli otroky nového pána. Naproti tomu Pán Ježíš nás nenutí, abychom Ho následovali. A přitom **jeho jho netlačí a břemeno netíží**. Ovšem na tom příkladu starodávných dobyvatelů si můžeme uvědomit jednu důležitou věc. Ti zajatci tehdy byli oddáni novému pánu proti své vůli. My ale můžeme být účastni Kristova průvodu dobrovolně. Avšak pokud chceme, aby naše radost a naděje byla trvalá, aby neodezněla, pak je potřeba se dobrovolně a vědomě Pánu Ježíši poddat. Učinit Ho skutečně Pánem svého života. Nebýt sám sobě pánem, ale opravdu Pána následovat tak, jak On chce. Zkusme si představit ten pochodující a slavící průvod, jak jde třeba po úzké cestě. Ale nám se zrovna hodí odbočit a jít jinudy a pohodlněji! Co se pak stane? Nejenže se ztratíme radujícímu se zástupu, ale dokonce i zbloudíme. My naopak, bratři a sestry, nemáme být jen těmi, kteří se svezou s davem, jak se nám to hodí. My máme být těmi, kteří Pánu tu slávu připravují. Kterí konají skutky k slávě Boží. My máme být těmi, kteří prostírají své pláště. A jak píše dále apoštol Pavel, **máme být jakoby vůní kadidla, jež Kristus obětuje Bohu**; Pán nás přivádí ke svému Otci, aby nás Jemu ukázal. Aby svému Otci řekl, pro tyto jsem vybojoval vykoupení. Kéž tedy naše životy jsou Kristu skutečně vydány, kéž jsou libou vůní pro našeho Nebeského Otce. Amen. Modlitba

Píseň 382

Přímluvní modlitba +Otčenáš

Slovo poslání: 2. Korintským 4, 13-18

Požehnání: Radujte se v Pánu vždycky, znovu pravím, radujte se! Vaše mírnost ať je známa všem lidem. Pán je blízko. Zůstávejte v Kristově pokoji. Amen Píseň 61